

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 210/2024-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Ivanou Hutňanovou, advokátkou, Krížna 17D, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 7C/27/2019-112 z 15. novembra 2023 takto

rozhodol:

- Výrokom II uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 7C/27/2019-112 z 15. novembra 2023 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 7C/27/2019-112 z 15. novembra 2023 v jeho výroku II **zrušuje a vec vracia** na ďalšie konanie.
- Okresný súd Dunajská Streda **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **713,96 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) II. výrokom uznesenia okresného súdu č. k. 7C/27/2019-112 z 15. novembra 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje, aby ústavný súd II. výrok napadnutého uznesenia zrušil a vec vrátil v rozsahu zrušenia okresnému súdu na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalovaná v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 7C/27/2019. Okresný súd uznesením č. k. 7C/27/2019-76 z 30. mája 2022 konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zastavil (I. výrok) a žalovanej sťažovateľke priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu (II. výrok).

3. Sťažovateľka vyčíslila trovy právneho zastúpenia, pričom pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzala z § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Keďže predmetom sporu bolo určenie spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam (v podiele 1/2), základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo výške 824,93 eur určila z tarifnej hodnoty v sume \doteq 200 000 eur predstavujúcej polovicu z celkovej hodnoty dotknutých nehnuteľností v sume \doteq 409 200 eur. Celkovú hodnotu dotknutých nehnuteľností vyvodila z údajov Národnej banky Slovenska (z cien na trhu – objekty Slovensko), z ktorých údajov vyplynula priemerná cena obdobných objektov (administratívnych, výrobných, skladových a pod.) v roku 2021, t. j. v čase začatia poskytovania právnych služieb.

4. Uznesením okresného súdu č. k. 7C/27/2019-98 zo 6. februára 2023 (ďalej len „uznesenie VSÚ“) vydaným vyšším súdnym úradníkom bolo rozhodnuté o výške náhrady trov konania v sume 226,78 eur. Podľa názoru okresného súdu v posudzovanom prípade je potrebné pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzať z § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, keďže zo spisu nevyplýva jednoznačná, hodnoverne určená cena nehnuteľností, o ktorých vlastníctve sa rozhodovalo a vzhľadom na skutočnosť, že hodnotu sporu nemožno s istotou spravodlivo určiť, nemožno považovať za tarifnú hodnotu sumu uvedenú sťažovateľkou (200 000 eur) a z toho vychádzať pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden právny úkon, ale správne má byť základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon vo výške 83,62 eur.

5. Proti uzneseniu VSÚ sťažovateľka podala sťažnosť, ktorou namietala, že ak sa vyšší súdny úradník nestotožňoval s ňou určenou hodnotou dotknutých nehnuteľností, bol povinný určiť výšku hodnoty dotknutých nehnuteľností svojou vlastnou úvahou, a to výšku, ktorá sa javí ako najviac pravdepodobná, pričom poukázala na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu a označila uznesenie VSÚ za svojvoľné.

6. Sťažnosť sťažovateľky bola doručená aj žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k jej obsahu, pričom žalobca sa k sťažnosti nevyjadril.

7. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú a neopodstatnenú zamietol. Zamietnutie sťažnosti odôvodnil tým, že predmet súdneho konania nebol ocenený peniazmi, že v konaní nebola hodnota dotknutých nehnuteľností žiadnym relevantným spôsobom preukázaná, nebol predložený znalecký posudok ani iný dôkaz preukazujúci ich hodnotu a spôsob, akým určila cenu sťažovateľka, nemožno uznať, lebo nepreukazuje hodnotu konkrétnych nehnuteľností, že obsahom súdneho spisu bolo aj podanie správcu úpadcu – žalobcu uverejnené v Obchodnom vestníku, z ktorého vyplýva súpisová hodnota nehnuteľností vo výške 80 000 eur a 70 000 eur, teda v inej sume ako určila sťažovateľka vo vyúčtovaní. Z obsahu súdneho spisu vznikli podľa názoru okresného súdu pochybnosti o hodnote predmetu konania a sťažovateľka nepreukázala reálnu hodnotu dotknutých nehnuteľností, teda súd musel vychádzať z neoceneného

predmetu konania a nemal povinnosť určiť hodnotu vlastným odhadom, a to ani vzhľadom na pevnou sumou určenú výšku súdneho poplatku za žalobu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka považuje napadnuté rozhodnutie okresného súdu za svojvoľné, založené na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení právnych predpisov upravujúcich náhradu trov konania, nerešpektujúce procesné pravidlá pri rozhodovaní o výške trov konania a rozporné s vyhláškou a ustálenou rozhodovacou praxou ústavného súdu týkajúcou sa oceníteľnosti predmetu sporu peniazmi pre účely stanovenia tarifnej hodnoty veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor.

9. Sťažovateľka uvádza, že totožný okresný súd, v inom spore medzi identickými sporovými stranami, s identickým predmetom o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, uznesením č. k. 12C/32/2019-213 zo 6. septembra 2022 rozhodol o výške náhrady trov konania presne tak, ako to navrhovala sťažovateľka, ktorá poukazuje na to, že za situácie, ak ten istý súd rozhodne v identickej veci (aj keď len vo veci výšky náhrady trov konania) úplne odlišným až protichodným spôsobom, nie je možné o právnej istote ani len uvažovať.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

10. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, *„za ktorým si stojí“*. Zákonný sudca uviedol, že v odôvodnení sa *„vysporiadal s nastolenou otázkou, ako aj s námietkami sťažovateľky podľa jeho najlepšieho svedomia a vedomia“*.

11. K námietke sťažovateľky, že v identickom spore, medzi identickými účastníkmi bolo rozhodnuté inak, zákonný sudca uviedol, že mu neprináleží hodnotiť rozhodnutia kolegov v iných prípadoch, pričom o uvedenom rozhodnutí nemal vedomosť, preto naň nemohol prihliadať ani sa s ním vysporiadať v odôvodnení napádaného rozhodnutia.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

12. Zúčastnená osoba nevyužila právo vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti.

III.3. Replika sťažovateľky:

13. Sťažovateľka vo svojej replike uviedla, že zotrváva na podanej ústavnej sťažnosti, ako i na tvrdenom porušení v sťažnosti označených práv. Podľa jej názoru okresný súd na judikatúru ústavného súdu neprihliadal (i keď sťažovateľka v sťažnostnom konaní na túto konkrétne poukázala) a v rozpore s ňou aplikoval vo veci § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, použitie ktorého však podľa judikatúry ústavného súdu zakladá len situácia, ak nie je možné hodnotu sporu vyjadriť peniazmi. Na vec sťažovateľky, keď predmetom sporu bolo určenie spoluvlastníctva

k nehnuteľnostiam a účinkom vyhovujúceho rozsudku by bolo nadobudnutie konkrétnej majetkovej (peniazmi oceneľnej) hodnoty, tak mal byť aplikovaný § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky, keďže z ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplývalo, že pokiaľ je predmetom konania vec oceneľná a vyjadriteľná v peniazoch, potom je hodnota predmetu konania určiteľná z hodnoty tejto veci, ktorej vlastníctvo sa vedie.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Sťažovateľka namieta, že nesprávna aplikácia právnych predpisov zo strany okresného súdu viedla v jej prípade k vydaniu svojvoľného uznesenia, ktoré je v rozpore i s ustálenou rozhodovacou praxou ústavného súdu, čím došlo k porušeniu jej označených práv.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

15. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva.

16. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

17. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

18. Ústavný súd opakovane (z novšej judikatúry porov. medzi mnohými napr. II. ÚS 303/2017, II. ÚS 383/2017, II. ÚS 566/2018, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 105/2018, II. ÚS 178/2019) judikuje, že považuje rozhodovanie všeobecných súdov o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdництва.

19. Ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09,

III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novšej judikatúry pozri II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 494/2018).

20. Skutočnosť, že ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba výnimočne, ešte neznamená, že takýmito rozhodnutiami by nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov. Ústavný súd už v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, a to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018), a tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010).

21. Ústavný súd zameril svoju pozornosť na prieskum toho, či aplikácia právnych predpisov v právnej veci sťažovateľky je ústavne akceptovateľná a či nevykazuje črty svojvôle.

22. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd uvádza, že hodnota nehnuteľností, ktoré boli predmetom konania vo veci samej, nebola v priebehu konania žiadnym relevantným spôsobom preukázaná zo strany sporových strán, teda ani žalobcom, ktorý inicioval začatie predmetného súdneho konania, ani sťažovateľkou ako v konaní úspešnou stranou, rovnako však nebolo nariadené na účel zistenia hodnoty nehnuteľností žiadne dokazovanie; do konania nebol predložený žiadny znalecký posudok ani iný dôkaz preukazujúci hodnotu dotknutých nehnuteľností. Sťažovateľka v predloženej vyúčtovaní trov konania uviedla, že hodnotu nehnuteľností určila podľa údajov Národnej banky Slovenska (ceny na trhu – objekty Slovensko) podľa internetovej stránky www.nehnuteľnosti.sk, na základe čoho bola určená priemerná cena objektov (administratívnych, výrobných, skladových a pod.) v roku 2021 v sume 600 eur/m², teda hodnota sporných nehnuteľností bola v tomto roku 409 200 eur, ktorej polovica (vzhľadom na určenie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam) predstavuje sumu 200 000 eur. Okresný súd argumentuje, že takýto spôsob určenia ceny veci nemožno uznať pre účely určenia základnej sadzby tarifnej odmeny za vykonané úkony právnej služby, keďže podľa jeho názoru relevantným spôsobom nepreukazuje hodnotu konkrétnych nehnuteľností (nezohľadňuje napr. konkrétne špecifiká a stav tej-ktorej nehnuteľnosti, polohu nehnuteľnosti a pod.), keďže na danej stránke možno vypočítať iba priemernú cenu nehnuteľností (objektov) podľa zverejnených ponúk, t. j. iba všeobecnú ponúkanú cenu nehnuteľností v určitej oblasti zväčša na úrovni samosprávneho kraja, maximálne však okresu. Zároveň poukazuje na skutočnosť, že obsahom súdneho spisu bolo aj podanie správcu konkurznej podstaty – doplnenie súpisu všeobecnej podstaty o novú súpisovú zložku majetku úpadcu – žalobcu uverejnené v Obchodnom vestníku Slovenskej republiky 2. októbra 2020 (teda počas konania) pod č. 190/2020, z ktorej vyplýva súpisová hodnota nehnuteľností (v spoluvlastníckych podieloch 1/2) parc. č. 272/15 vo výške 80 000 a parc. č. 272/23 vo výške 70 000 ku dňu zápisu 28. septembra 2020, teda v inej sume, ako to sťažovateľka určila vo vyúčtovaní trov konania. Keďže teda, vychádzajúc z obsahu súdneho spisu, vznikli pochybnosti o hodnote predmetu konania, pričom sťažovateľka relevantným spôsobom nepreukázala reálnu hodnotu dotknutých nehnuteľností, okresnému súdu pri rozhodovaní o výške trov konania neostávalo nič iné ako vychádzať z neoceneného predmetu konania. Okresný súd uvádza, že nemal povinnosť vyzývať na doplnenie vyúčtovania v tomto smere, resp. určiť hodnotu nehnuteľností vlastným odhadom, keďže uvedené bolo zodpovednosťou úspešnej sporovej strany (súd nemal v konaní povinnosť sám určovať hodnotu predmetu sporu ani vzhľadom na pevnou sumou určenú výšku súdneho poplatku za žalobu vo veci určenia vlastníckeho práva).

23. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd dospel k záveru, že hodnota nehnuteľností, ktorých vlastníctvo bolo predmetom konania vo veci samej, nebola jednoznačne a hodnoverne preukázaná, preto pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta za úkony právnej služby vychádzal z § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky v znení účinnom do 31. decembra 2023; predmet konania považoval za neoceniteľný, teda taký, pri ktorom nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

24. Ústavný súd konštatuje, že v posudzovanom konaní ide bezpochyby o ocenieľný predmet konania, preto je potrebné primárne aplikovať § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky. Z pripojeného súdneho spisu ústavný súd zistil, že jeho obsahom sú listiny, resp. podania, z ktorých vyplýva určitá (aj keď rozdielna) hodnota nehnuteľností.

25. Za daných okolností je záver okresného súdu o neocenieľnosti predmetu konania ústavne neakceptovateľný. Bolo povinnosťou okresného súdu vysporiadať sa s odlišnou hodnotou nehnuteľností vyplývajúcou zo súdneho spisu a tento svoj záver náležite odôvodniť. Záver okresného súdu o neocenieľnosti predmetu konania z dôvodu, že hodnota nehnuteľností nebola sťažovateľkou hodnoverne preukázaná, ústavný súd považuje za neprípustné zjednodušenie a prejav svojvôle pri rozhodovaní o výške trov konania.

26. Podľa názoru ústavného súdu v právnej veci sťažovateľky sa okresný súd pri aplikácii právneho predpisu natoľko odchýlil od jeho ustanovení, že zásadne poprel jeho účel a význam, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie ústavne neakceptovateľné.

27. V dôsledku už uvedených nedostatkov poskytnutej súdnej ochrany zo strany okresného súdu, ktorá nezodpovedá právu sťažovateľky na ústavne konformný výklad a aplikáciu právnych predpisov v jej právnej veci ako významnej súčasť práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku rozhodnutia).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

28. Ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu II. výrokom napadnutého uznesenia okresného súdu nevyhoviel s ohľadom na skutočnosť, že napadnutý II. výrok uznesenia okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd tak bude mať znova príležitosť poskytnúť súdnu ochranu všetkým právam sťažovateľky vrátane práv majetkových (bod 4 výroku rozhodnutia).

V.

Príkaz konať vo veci

29. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

30. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru II. výrokom napadnutého uznesenia okresného súdu (predovšetkým dôvody uvedené v bodoch 24 až 26), bolo pre dovŕšenie ochrany porušených práv potrebné využiť aj právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd zrušil II. výrok napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie (bod 2 výroku rozhodnutia).

31. Pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky bude povinnosťou okresného súdu predovšetkým náležite aplikovať relevantnú právnu úpravu ústavne konformným spôsobom, a následne jasne a zrozumiteľne odôvodniť právne závery, ku ktorým dospel a na ktorých založil svoje rozhodnutie.

32. V ďalšom postupe je okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Okresný súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

VI. Trovy konania

33. Sťažovateľka si uplatnila náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním právnou zástupkyňou vo výške 713,96 eur.

34. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Za prvé dva úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2023, ktorá bola 1 373 eur, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2024. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2024 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky predstavuje 343,25 eur. Takto stanovená odmena predstavuje pri dvoch úkonoch 686,50 eur, s režijným paušálom 2 x 13,73 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) spolu 713,96 eur. Pokiaľ ide o ďalší úkon právnej služby – repliku sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že neobsahuje nové, resp. ústavnoprávne relevantné skutočnosti, ktoré mu nie sú známe, preto odmenu za uvedený úkon nepriznal. Úspešnej sťažovateľke teda priznal náhradu trov právneho zastúpenia 713,96 eur (bod 3 výroku rozhodnutia).

35. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2024

Peter Molnár
predseda senátu